

KARA BOŻA — DZIEŃ GNIEWU (2,1 – 2,22)

Kraj i miasto w ruinie

Alef. O, jakież mrok Pan zesłał na Córę Syjonu!
Stracił z nieba na ziemię — Izraela tronu
wszelką chwałę i sławę.

I w dzień wielkiego gniewu na swych nóg podnózek:
Świątynię i Przymierza Arkę — skarby służek
swoich — nawet nie wspomniął.

Bet. Bez litości podeptał dobra Jakubowe;
obalił Judzkiej Córki twierdze granitowe,
książęta wydał hańbie.

Gilem. I w zapalczwym gniewie złamał rogi mocy
wszelakiej Izraela; cofnął pewnej nocy
swą prawicę od wrogów.

Wrogowie Judy wzrosli, Jahwe się rozpałił
przeciwko Jakubowi — jako pożar walił
pożerający wszystko.

Dalet. Jakoby nieprzyjaciel — Pan łuk swój naciągnął
przeciw Córce Syjonu; gniewu nie powściągnął,
lecz umocnił prawicę.

Pozabijał najlepszych młodych wojowników,
rozniósł gniew swój, jak wichher roznosi z węglików
wielki płomień pożaru.

He. Stał się Jahwe podobny do wroga: rozwalił
wszystkie mury i baszty, i pałace; spalił
jej twierdze i spichlerze.

Namnożyły się skargi, wielkie narzekania
i przybyło pobitych, pełnych załamania,
gotowych na niewolę.

Waw. Obalił Pan w ogrodzie płoty go chroniące,
spustoszył swój przybytek, a prośby pragnące
zmiłowania — oddalił.

W niepamięci zanurzył uroczyste święta
i szabaty Syjonu; i na śmiech jest wzięta
cześć kapłanów i króla.

Zain. Odrzącił Pan swój ołtarz i swoją świątnię
sobie zbrzydził, więc wydał wrogowi Dziewicę
Syjonu i jej mury.

Przeto wróg w domu Pańskim zamiast wiernych Jego
jak w dzień świąt uroczysty — hałasu wielkiego
dokonując, krzyk wznosił.

Chet.

Bo umyślił Pan sobie, aby zwalić mury;
zmierzył Syjon dokładnie jak miernicze sznury,
po czym zgładził doszczętnie.

Co było na przedmurzu i pośrodku murów —
dzisiaj lament żałobny podnosi swych chórów
i omdlewa z rozpacz.

Tef.

Padły bramy wyrwane razem z zawiasami;
pękły rygle i oto między poganami
są książęta z ich królem.

Nie masz ani Zakonu, ani też widzenia
od Pana dla proroków; pełni przerażenia
i pustki, milcząc, siedzą.

Jod.

Tak też starsi Syjonu, milcząc, rozpaczali;
popiołem swoje głowy grubo posypali
ubrani w szorstkie wory.

Siedzą, zwieszając głowy — smutek ich przygrobny;
z nimi jerozalemskich panien krąg żałobny
z włosami w prochu ziemi.

Cierpienie proroka

Kaf. Wypłakałem ja oczy i zaszyły ciemnością.
Wnętrznosci ból rozrywa, poraża srogością
upadek Córy ludu!

Wylała się z wątroby mojej żółć żałości,
że niemowlę i dziecko — od głodu srogości
po domach omdlewały.

Lamed. Prosiły matek swoich: „Gdzie jadło i woda?”
zaś one upadały jako martwa kłoda
i oddawały ducha.

Mem. Kogo na świadka wezmę, kogo ci przyrównam
i komu przypodobam, z czyją łaską zrównam,
ażebym cię pocieszył?

O, Córo ma Syjońska! Jakżeś poraniona!
Wszak wielką niby morze mocą jest skruszona
twa przyszłość; gdzie ratunek?